

LUCEAFĂRUL

CULTURAL-SOCIAL

MURNU

**REVISTĂ PENTRU PROPĂȘIRE CULTURALĂ
ȘI ARMONIE SOCIALĂ**

Director: IOAN N. CIOLAN

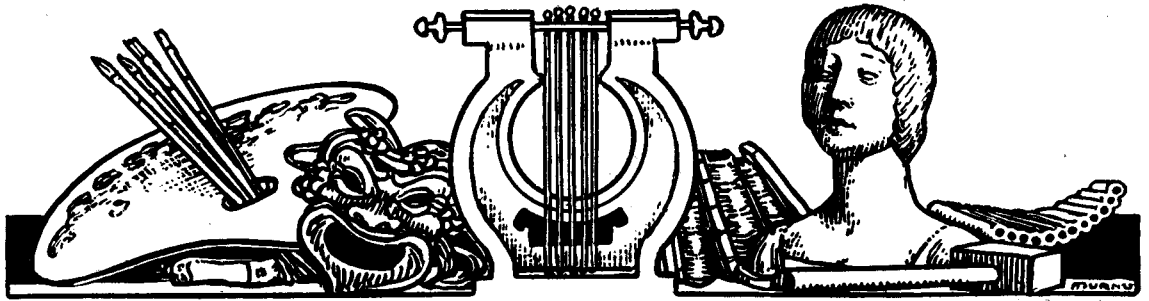
Redactor: PETRU OLARIU

**APARE LUNAR SUB AUSPICILE ASOCIAȚIEI
INVĂȚĂTORILOR DIN JUDEȚUL SIBIU**

Anul III • Septembrie 1936 • No. 7

SIBIU, LA 15 SEPTEMBRIE 1936

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: SIBIU, STRADA GH. LAZĂR No. 21

LITERATURA ȘI ARTA

Îngerul

*Te-ai coborît din haos de lumină,
Scump îngerul meu păzitor ;
Să luminezi cu raza ta divină
Al vieții mele drum rătăcitor.*

*Se 'ntunecă în calea mea și zarea
Și gândurile 'mi sunt de foc,
Precum se 'ntunecă de ceață marea,
Viața mea e fără de noroc.*

*De ce mai sunt în astă lume
Dacă nu pot să fiu iubit
Și dacă nu 'ndrăznesc a spune
Ce mult, în veci, eu te-am dorit.*

*Doamne coboară mila ta,
Povața îngerului tău spre mine :
Să-mi lumineze calea mea
Și viața-mi plină de suspine.*

*Rămân cu rugămintea 'n așteptare,
Trec ani, se risipesc mereu,
Se pierde și'a trecutului uitare
S'au pierit și îngerul și eu.*

Emil Giurca.

O noapte 'n spital

*Ce tulbure-i ziua, când soarta
Te ține pe-un pat de povară ;
O vreme se duce-apoi vine alta
Și nu ști de-i ziuă, de-i seară.*

*... Din parc primăvara adie
Spre mine sublime petale ;
Când inima mi loamna o 'mbie
Cu frunzele sălcii de jale.*

Spitalul Militar, 1934.

*Îmi stâmpăr și setea, bolnavă,
— Mă chinue-așa de cumplit, —
Cine să-mi spună de n'a fost otravă
'N paharul ce-acum l am golit?!...*

*... E noapte târzie 'n spital
Și moartea surâde 'n ferești
Cu ochii pierduți în golul pahar
Te 'ntrebi de ești mort sau trăești!?*

T. I.

Resemnare

Badea Petre, de trei zile e posomorât ca o zi ploioasă de toamnă. De când a primit scrisoarea e amărât de tot, ar pleca în lume, dar se teme de gura satului. Negăsindu-și locul așteaptă să-i sosească tovarășa vieții, ca să-și împartă necazul în două.

Trenul spre oraș a trecut de mult, nu mai poate merge până mâine.

— „De ce ești așa de supărat Petre?”

— „Uite de ce” și scoase un oftat adânc. „După ce ai plecat tu... am primit cartea asta” începu s'o lămurească, cu o voce de bolnav.

— „Dela cine-i?”

— „Dela băiatul nostru” continuă badea Petre, întinzând nevestei scrisoarea.

„Iubiții mei părinți,

Aș voi să vă fac numai bucurii, dar nu pot. Relele se țin lanț de capul meu. Abia mi-a trecut la picior, ca să dea alt necaz peste mine. Aveam de gând să nu vă mai supăr, crezând că-mi trece, dar nu pot ocoli, aseară mi-a fost rău de tot”...

Femeia tăcu, durerea prefăcută 'n lacrimi îi împânzi ochii.

— „Care ar fi mai bine să ne ducem?” începuse într'un târziu femeia, svântându-și lacrimile.

— „Să te duci tu, eu rămân să strâng ce mai avem pe câmp, până nu se strică vremea”.

— „De bani ce ne facem? Ști că trebuie să plătim și tăxiile”.

— „Du-te la Mihaî, când îi va cere, vindem și pe Joiana, pe noi nu ne știe nimeni cum trăim, pe el să-l vedem mai fericit. Nu mai sta, grăbește-te, ceru-i noros și gaz în lămpaș nu mai este.

— „Cine ești d-ta?”

— „Îs mama lui Ion Țăranu, domnule drector”.

— „Bine c'ai venit, trebuie să achiziți taxele școlare”.

— „Nu s'ar putea pe jumătate? Stăm rău de bani”.

— „Trebuie să achitați tot, altcum îl trimit acasă”.

— „Nu mai avem ce vinde, vitele's pe mai nimic. De-un timp încoace ne-o mers tot rău... Ni s'o prăpădit o vacă și... am îngropat doi copii”.

— „Cât poți plăti astăzi? schimbându-și directorul tonul și mai îngăduitor.

— „Vr'o tri sute” și scoase banii din colțul de năframă și-i puse pe masă. Mulțumită, salută și închise ușa sfiicioasă.

— „Domnișorule, unde-i fermăria?”

— „Cum ieși în curte, la dreapta, prima ușă” și elevul să grăbi să între înaintea directorului în clasă.

În aerul stricat al unei odăi dosnice, băiatul vorbea pustiu. Abia după 10 minute când sosi medicul și-a revenit.

— „Mama băiatului?” întrebă medicul arătând spre femeia cu lacrimi în ochi.

— „Da, domnule doftor” răspunse în șoaptă femeia, ridicându-se de pe scaun.

— „Ar fi mai bine să-l duci acasă, lângă d-ta e mai liniștit și, chiar are lipsă de liniște”, au fost sfaturile alinătorului de dureri, în timp ce personalul îi făcea bagajul bolnavului.

Badea Petre, dus pe gânduri, aștepta să vină slugulița cu caii, și-odată cu el zorile.

— „Să prind caii la car?”

— „Mai stăi o leacă Niculiță”.

Rezemat de ușa tinzii cu scrisoarea în mână, aștepta o rază de lumină, ca să poată ceti șirele în cari se află durerea lui. Într'un târziu plecară. Ca dus pe altă lume, gândurile-l munceau continuu.

— „Să fie așa cum îmi spune mie inima? Oare cum era scris? și din nou ceti scrisoarea.

— „Să vezi c'asa-i, îmi moare și ăsta. Doamne! Doamne! Dacă ai avut de gând ca să mă lași fără ei, de ce mi l-ai mai dat? Alții au o casă de copii și nu le iei nici unul, mie pe toți?”

Spre seară nu mai întorcea capul dinspre oraș, doar va zări trenul aducător de bucurie sau durere.

— „Hai, Niculiță că să zărește trenul, numai bine ajungem pân' la gară; de-o avea povară să i-o punem în căruță”.

După patru zile, când trenul intra în gară scoțând un șuerat jalnic, poate cu durerea celor dela căpătâiul lui Ion Țăranu, căruia îi ardea ultima lumânare; mamă-sa

plângea cu hohot, iar badea Petre cu inima frântă de durere, căuta cuvinte de mângâiere:

— „Linștește-te și nu mai plânge. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat”.

G. Răduțiu.

Ciobănașul.

*Cu căciula pe-o ureche
Și cu gura pe caval,
Eu doinesc eternul cântec,
Rezemat de bolovan.*

*Sunt cioban, bătut de vânturi,
Lins de ploi și ars de soare.
Sunt copilul din pădurea
Plină, toată, de mioare.*

*Am necazuri? Am o mie,
Dar când ele mă cuprind,
Cânt din fluier și din frunză
Și pe loc eu mi le sting.*

*Iar când dorul mă ajunge
Scot acelaș fluier drag,
Și zic doina care plânge
Și plâng frunzele pe fag.*

Nicolae D. Marin, Țăgu—Cluj.

Învățământ - Educație

Pedagogie

„Școala activă” și morala ei

— Observațiuni asupra cărții d-lui I. C. Petrescu —

Cea dintâiu și mai principală condițiune ce face o carte bună sau rea, este fondul, ideia principală, pe care autorul își întemeiază lucrarea sa. Mai ales unei cărți, care tratează chestiuni de educație, i se cere ca fondul..., ideia principală să aibă la temelie adevăruri juste și recunoscute ca solide. Îndoiala asupra acestora e dăunătoare în toate privințele. După aceea prin celelalte condițiuni: Stilul, modul cum înțelege autorul să facă argumentările de rigoare, felul cum e împărțită lucrarea, etc., etc., tot atâtea condițiuni, cari fac lucrarea atrăgătoare, iar adevărurile pe cari le propune vrednice de primit.

În ce privește lucrarea d-lui I. C. Petrescu, „Școala activă”, se prezintă într-o formă ireproșabilă.

Atât planul lucrării, cum și stilul, dar mai ales logica, cu care face legătura între diferitele chestiuni, fac din „Școala activă” o lucrare cât se poate de atrăgătoare.

Condițiunile grafice sunt excelente, dat fiind că lucrarea a apărut sub auspiciile „Casei Școalelor”.

Acestea spuse despre formă, să cercetăm fondul acestei lucrări, adică ideia de care autorul s'a călăuzit la edificarea acestui monument în domeniul pedagogiei.

După războiul mondial, au luat avânt în țara noastră, diferite curente pedagogice. Prin

presă, pela întrunirile dascălești, s'a perorat și s'a făcut mare vâlvă în jurul lor, vreme de un deceniu și mai bine.

Aceste curente, prin propaganda care li s'a făcut, a câștigat în rândurile învățătorimei mare popularitate.

Primul în acest domeniu a fost: Curentul „Școalei active”. Fiecare din învățători pretinde pentru el onoarea de a fi adeptul acestui curent, dar foarte puțini sunt aceia cari îl înțeleg! Lucrarea d-lui I. C. Petrescu nu este altceva, decât chintesența acestui curent, de o covârșitoare și netăgăduită importanță.

Faptul, că lucrarea e publicată sub stricta îngrijire a „Casei Școalelor” dovedește, că nu numai persoane singuratice, ci chiar forurile școlare oficiale sunt aderențele mișcării.

E interesant faptul că, cu cât se adâncesc mai mult aceste curente în învățământul românesc, cu atât frecvența școlară scade — mai ales la sate. Acest lucru e cu puțință din două motive:

— Sau aceste curente au ceva discordant în ele și nu se pot armoniza cu structura sufletească a poporului român;

— sau au fost greșit înțelese și aplicate.

Eu cred, că aplicarea principiilor Școalei active își are partea ei de vină. Ca orice început..., introducerea spiritului școlii active a produs oarecare tulburare. Dar răul cel mare stă tocmai la temelie acestui curent.

Fiindcă astăzi, toți avem de studiat curentul școlii active, răzimați pe lucrarea dlui I. C. Petrescu, voiu arăta numai defectele acesteia, multe calități ale lucrării, fiind sigur, că au fost remarcate de toți în studiile ce le-au făcut. Voiu arăta deci, pe scurt, fundamentul filosofic și cel etico-social al școlii active.

Filosofia acestui curent își are izvorul în filosofia voluntaristă a lui Schopenhauer și Nietzsche, după însăși mărturisirea dlui Petrescu.

Voluntarismul lui Schopenhauer se bazează pe voința instictivă; ideile, sentimentele, el le consideră de slăbiciuni; întreg sistemul nostru de gândire și simțire e un accident la ființa noastră. Singura voință, bazată pe instinctul de conservare, e naturală. După această ipoteză filosofică mă găsesc în măsură să trag concluzia că *omul nu e altceva decât un animal!*

Cu Nietzsche filosofia voluntaristă face un pas înainte. El bazează voința pe rațiune și-i dă un scop: *Supraomul*. Supraomul este un fel de zeu, ce se va naște din om, prin devenire, prin purificarea voinței, de sub influența sentimentelor. Sentimentele, mai ales cel al iubirii, nu numai că nu joacă nici un rol, sunt pur și simplu dăunătoare. Astfel, după cum spunea autorul acestei filosofii, cel mai mare dușman al supraomului este *creștinismul*.

Creștinismul, bazat pe dragostea lui Dumnezeu și aproapelui, a întârziat venirea pe lume a supraomului cu 2000 ani.

Ca o concluzie a filosofiei voluntariste a lui Nietzsche să stabilim rolul social și personal al omului. Conform vorbirilor lui Zarathustra (vezi pagina 73, ultim aliniat), eroul din opera lui Nietzsche, toți oamenii, cari nu sunt în stare a contribui prin ființa lor la venirea supraomului, sunt de prisos. Ei trebuie înlăturați. A-ți iubi aproapele este nu numai o prostie, dar e o mare greșeală. Dacă cineva nu se poate susține, lasă-l să cadă. Fiecare îndemn al acestei filosofii este un atribut ce se potrivește unei fiare.

Iată, deci, câtă deosebire între acest fel de a vedea lucrurile și între spiritul de jertfă,

pe care trebuie să-l aibă învățătorul, pentru ridicarea poporului; dar mai ales, față de iubirea, care trebuie să cimenteze legătura dintre om și om, dintre popor și popor.

Dascălul din Nazareth, autorul creștinismului, a bazat doctrina sa pe iubirea de Dumnezeu și a aproapelui, care este orice om și prin aceasta a scos omenirea din întunecul și vârtoarea păgânismului, scăpând-o din tirania fizică și morală, dând omului și societății un scop, un ideal: putința de a exista.

Scopul omului, după filosofia lui Nietzsche, este acela, ca fiecare să se purifice o viață întreagă, pentru ca peste zeci de mii, sau sute de mii de ani să domnească pe pământ *supraomul*. Dar, astfel existența omului n'ar fi posibilă.

Aceste idei le mai citează dl I. C. Petrescu în lucrarea D-sale Școala activă, dar că toată opera e bazată pe această filosofie, o dovedește capitolul: *Personalitatea morală maximă ca ideal al societății*.

Un singur citat e deajuns să-l subliniem în acest Capitol, pentru că să ne convingem de acest lucru: „*Va veni, desigur, o vreme, când personalitatea umană se va conduce prin legile pe care ea singură și le va da... Aceasta va fi vremea personalităților maxime a căror aurora democrația de astăzi o vestește*”. (Acestea le găsim în pagina 130 Școala activă).

După cum vedem, reedităm pe Nietzsche. Aceasta o spunea dl I. C. Petrescu în 1926. Iată ce spunea în 1934: În congresul profesorilor de filosofie ținut la București, s'a cerut să se creeze o catedră de filosofie, educație morală și drept, la fiecare liceu, ca să se încredințeze profesorilor de filosofie.

Fiind întrebați ce morală vor propune și urma acești profesori de filosofie — căci dela sine înțeles e că fiecare profesor filosof își are o filosofie a sa și prin urmare o morală deosebită — profesorii de filosofie au răspuns: PE TOATE! Vedeți, dar, ce concepție s'a creiat despre morală, din filosofia păgână a lui Nietzsche, de care e plină nu numai „Școala activă” a dlui I. C. Petrescu, ci și toate capetele profesorilor de filosofie.

S'a creiat un curent de filosofie maximală, impotriva căreia, noi învățătorii, trebuie să luptăm din răzputeri. Singură morala lui Hristos e maximală. Cu cât ne depărtăm de ea, cu atât ne depărtăm de sufletul poporului, care este profund creștin. Ordinea firească a lumii și a omului este de origine divină. Și apoi cum poate trăi omul fără de Dumnezeu?

Nu trebuie să ne înșelăm: Toate teoriile filosofice nu sunt decât ipoteze despre lume. N'a rămas până acum nici o teorie, care să nu fi fost combătută de una nouă. Singură morala lui Hristos a rămas neschimbată, timp de aproape două mii de ani — și va rămânea așa în veci.

Morala și filosofia Nazariteanului ni-se impune, cu atât mai mult, cu cât pregătirea sufletească a tineretului școlar de toate categoriile lasă mult de dorit. Avem această datorie sfântă și față de neamul nostru al cărui viitor ne este încredințat nouă.

Deorientarea, zăpăceala în fața marelui Cataclism social, la noi este mai mare ca aiurea și noaptea se lasă tot mai mohorâtă, peste viața noastră. Noi dascăli — cârmuitorii de noroade, plămăditorii de suflete, pe umerii cărora apasă răspunderea grea a viitorului, — trebuie să ne trezim din noianul acestor porniri spre prăpastie și să ne luăm untul de lemn necesar, din candelă aprinsă pe care Învățătorul neamurilor o poartă și în acest veac, însă cu durere constat, foarte puțini sunt aceia cari se adapă din ea.

Dacă învățătorul și-a avut partea frumoasă la înfăptuirea mărețului vis de veacuri, la reînvierea neamului nostru subjugat, nu este mai puțin adevărat că, azi când vedem realizat acest vis, suntem chemați să străjuim cu mai mult fanatism la înzestrarea lui cu toate axele necesare. Trebuie să învățăm, din nou, ce însemnează și cât de bine e a trăi în credință: Să ducem pe Hristos în familie și în școală, în artă și literatură, dreptatea s'o turnăm în spiritul vremii, iubirea lui în întocmirea noastră socială, căci dela această recreștinare depinde soarta neamului și întreg viitorul lui, nouă atât de drag.

Nația românească, suferă, suferă cumplit și când zic nație mă gândesc la tinăra generație, viitorul și cheazășia zilelor de mâine. Vântul pierzării bate și în sufletul acestor vlăstare, cari pierzând credința în Dumnezeu vreau să-și ajungă scopul vieții prin focuri de revolver. Cazul celor trei elevi asasini este viu încă în amintirea noastră.

Trăește în noi spiritul vremilor de acum. Iată deci unde ne duce toate sistemele pedagogiei moderne, fără credința în Dumnezeu. Tipii lui Cain, ucigătorii de frați, apar tot mai mulți în aceste vremuri.

Stăpâniți de o legitimă îngrijorare, în ce ne privește viitorul către care se îndreaptă neamul nostru în această perioadă de refacere morală, este de datoria noastră să căutăm acolo, în alvia satelor noastre, mijloacele de îndreptare, să căutăm puțința de-a înlătura frământări și dezagregări cu consecințe funeste.

Și altă dată a îndurat omenirea suferințe și nevoi, și altă dată au bătut vânturile cenușii, aducătoare de molime, în grădina sufletului. Insuși trecutul nostru sbuciumat ne oferă un vast câmp de cercetări. Nu am suferit noi românii cumplite mizerii și lipsuri, nu ne-au călcat în picioare hoardele atâtor năvăliri barbare, nu ni-s'au prădat de-atâtea ori avuturile, rămânându-ne, ca refugiu ascunzăturile codrilor?

Totuși, am rezistat neclintii aproape 2000 de ani, totuși am rămas neînfrânți sufletește, ca, apoi, în ziua dreptei judecări, să ne ridicăm mai mândri și mai tari, decât oricând. Atunci ne întrebăm, care este marea taină a dăinuiri noastre prin cursul atâtor veacuri? Ce forță ne-a împetrit sufletele noastre, făcându-le în stare să reziste tuturor valurilor de cutropire? *Credința!* Rămași în bătaia tuturor vânturilor, săraci, lipsiți de carte, uitați și subjuogați, am avut o armă mai puternică decât oțelul, un scut mai eficace, decât orice mijloace materiale de apărare: *Credința neclintită în eterna filosofie a religiei, în principiile pedagogiei Nazariteanului.* Slova evangheliei Lui, pe care am urmat-o în tot timpul calvarului nostru, ne-a păstrat ființa și întreaga noastră structură, în concertul nașunilor.

Fără refacere morală nu este și nu se poate concepe un progres al omenirii, care se pregătește în altarele școalelor noastre de toate categoriile. Iar refacerea morală fără Dumnezeu și în afară de Dumnezeu nu-i cu putință.

Călători prin pustii vieții, spre țințele eterne, ne oprim în drumul nostru, ca să ne adăpăm sufletul nostru din locul mântuirii, care se întinde la umbra crucii, loc pe care Mântuitorul cârmuește barca spre limanul alinării suferințelor, cari a înfășurat omenirea veacului deacum.

Din nava salvatoare marele dascăl al neamurilor ne adresează rugăminte plină de verb: „Lăsați pruncii să vină la mine... să se adape din apa pedagogiei mele, care o propoveduesc de-atâtea veacuri, căci drumul pe care parcurge omenirea vremilor de-acum, este drumul ce trece prin umbra giganților munți cari se bat în capete.

Nic. Nicoară-Dobârceanu
iny.

(Va urma).

„Mijlocul cel dintâi pentru a-ți da seamă despre ființa unui om răspunde la întrebarea: în ce direcție se mișcă lucrarea sa sufletească?“

T. MAIORESCU.

„In marile primejdii se vede marele curaj.“

RÉGNARD.

„Noi reducem tot la praf azi în noi,
[mâine 'n ruină.“

EMINESCU,

„Fii stejar, să crești în laturi,
Nu înalt și slab, un plop“.

G. COȘBUC.

„Nu sunt vremile sub cârma omului, ci
bietul om sub vremi“.

MIRON COSTIN.

„Trebue să lucrezi cum voești ca să
lucrezi cum trebue“.

ZACHARIAE.

„Cu cât e cultura mai mare cu atât e
mai respectată munca.“

ROSCHER.

„Ceeace trebue să dureze în om, trebue să isvorească din lăuntrul său și să nu-i fie insuflat din afară; și ce este un stat decât o sumă de puteri omenești și vecinic active?“

W. v. HUMBOLDT.

„Ceeace este limpede și lămurit în mintea omului, el poate s'o și exprime cu claritate și cu precisiune“.

ODOBESCU.

„Numai o rușine cunosc eu pe acest

[pământ,

„Și aceia se chiamă: nedreptate“.

GRILLPARZER.

„Cine lucrează fățiș are toată lumea în-
potrița sa, el trebue să fie pregătit la toate
ca în războiu“.

HOMER.

„Cele mai bogate țări nu sunt acele în
cari a fost natura mai bună, ci acele cari
au avut oameni mai muncitori“.

BUCKLE.

VIATA CULTURALA SI NATIONALA A SATULUI

Programe și metode în străjerie

de Aurel Helju, inv. dir., Sângătin.

Deviza națiunii: Stăm de neinvins, victorioși. Spada a decis și dacă va trebui ca încăodată să decidă, atunci vom ști să ne apărăm pământul țării noastre până la ultima suflare de om.
A. H.

Motorminismul unui scop bine distinct, al acestei noi organizații educative, alimentat de efortul națiunilor ce caută — astăzi mai mult ca oricând — un suport în continuitatea vitalității naționale, reclamă dela început o încursiune serioasă în domeniul programelor, al metodelor și al formelor de lucru, înlăturând atmosfera somnoroasă și greoaie a cazarmei, a școlii oficiale de până acum, cu programele și metodele ei, ce osificau și cotapodizau sufletul individului colectivizat.

Dela început, această creație nouă în domeniul instrucției colective, în cadrul prevederilor ei caută să realizeze un program absolut utilitor, aplicativ și unitar, un program bazat pe cele mai noi principii ale pedagogiei active integrale. Un program ce îmbrățișează în atmosfera caldă a educației copilul întreg, copilul ce ca mâine prin forța psiho-fizicului lui va deveni tipul reprezentativ al națiunii.

O importanță capitolă se dă educației fizice și educației sufletești.

Educația fizică încadrată în programul străjeriei are de scop să organizeze în mod constant viața tineretului, obișnuindu-l să-și petreacă timpul liber în chip util pentru sănătatea lui fizică și morală prin:

1. Desvoltarea generală și armonioasă a aptitudinilor fizice: viteza, rezistența, forța

și îndemânarea generală a individului, asigurându-i suplețea și o corectă atitudine a corpului.

2. Stimularea însușirilor morale, cultivându-i spiritul de inițiativă și hotărîre, de disciplină, asociație, încredere în sine și curaj.

Educația fizică se predă sub formă de gimnastică, jocuri și dansuri naționale.

I. **Gimnastica** se compune din mișcări bine alese și se aplică sub formă de program, format din grupe de mișcări aplicate la toate părțile corpului, ținând seama de următoarele două principii fundamentale:

1. *Principiul curbei efortului.* Pentru ca trecerea dela o stare de repaus la o stare de activitate întinsă și invers, să se facă pe nesimțite, avându-se în vedere efectul fiziologic al mișcărilor, un program de gimnastică trebuie să respecte gradația lor. De aceea, o ședință de gimnastică începe cu mișcări ușoare și continuă cu mișcări din ce în ce mai grele, culminând la grupa săriturilor cu maximum de efort ce scade apoi, revenind la normal.

În speță, o ședință de gimnastică se compune din trei grupe:

1. Grupa introductivă.
2. " fundamentală.
3. " finală.

A) Grupa introductivă, componentă din mișcări ușoare de mlădiere, libere, se execută într'un ritm vioi cu un minimum de pauze între exerciții.

B) Grupa fundamentală este constituită din mișcări mai grele, de prelucrare a organismului. Se execută la aparate, în lipsă și fără ele.

C) Grupa finală având un caracter liniștitor, se caracterizează prin mișcări lente de respirație.

2. *Principiul alternării exercițiilor.* Avându-se în vedere principiul curbei efortului s'a stabilit o ordine a mișcărilor și o alternare a lor pe baza căruia s'a format schema unui program de gimnastică.

II. *Jocurile.* Dacă din punct de vedere fiziologic, jocurile sunt de o necesitate imperioasă în viața copilului, din punct de vedere psihologic-educativ au o importanță capitală formativ-organicistă.

Ele fac să pătrundă în suflet răbdarea și rezistența. Ele dau inițiativă, tact, spontaneitate, răspundere, ordine și regularitate, ele sunt deci cea mai bună școală a disciplinei, nu însă a disciplinei forțate, dinamitată de un efort al conștiinței sportive, ci libere, naturală, supusă unei activități plăcute și ordonate.

Jocurile străjerești încadrate în programa acestei noi organizații educative, alese și selecționate cu multă minuțiozitate, având la bază tocmai acest principiu formativ-organicist, se împart în:

1. Jocuri psihice, ce urmăresc dezvoltarea aptitudinilor psihice ca: imaginația, atenția și judecata.

2. Jocuri fizice, în care predomină gestul fizic, mișcarea: alergări, aruncări cu mingea sau alte obiecte, sărituri etc.

III. *Dansuri naționale.* Prin forma și caracterul lor, dansurile noastre naționale concretizează sufletul dinamic, specific al poporului. S'ar putea spune chiar, căci ele fiind creație absolută, sunt și un criteriu de clasificare al nostru de națiune. Și dacă în toate timpurile, ele au fost un factor indispensabil în viața poporului nostru, fiind și un suport al redeșteptării, al continuității

noastre ca națiune, această instituție caută ca prin dansurile încadrate în programul ei, să mențină, să alimenteze și să redeștepte acolo unde este nevoie, prin viitoarele generații dragostea, iubirea și încrederea în noi ca națiune.

Educația sufletească. Pentru ca pășirea unui popor să fie asigurată este absolut necesară unitatea de limbă? Este absolut necesară unitatea de credință sau de graniță? Nu. Este necesară unitatea de acțiune, unitatea de gândire și simțire a aceluia popor, de aceeaș rasă, cu acelaș grai, o națiune este o comunitate de suflete unioniste ce au aceleași aspirațiuni și hrănesc aceleași idealuri, deci norma unui evreu ungur,

— „Micile naționalități sunt condamnate la moarte din punct de vedere politic-național. În Europa n'au perspectivă de viață decât poporul German și cel Rus, toate celelalte popoare trebuie să dispară pe viitor în aceste două rase.

„Această condamnare la moarte o pot primi micile națiuni cu toată liniștea sufletească, căci nație, popor sau chiar stat sunt numai niște noțiuni științifice, a căror realitate e individul”, — cade din punct de vedere științific. Istoriografii ne dovedesc cu prisosință căci numai acele popoare vor fi condamnate la moarte din punct de vedere politic-național, cari nu vor avea o morală rigidă și că în trecut acele popoare cari n'au avut o morală rigidă au dispărut fără urmă din istoria națiunilor.

Această instituție, ținând seamă de acest principiu al conservării vitalității naționale, caută să încadreze insistent în programa ei educația morală — ed. socială și religioasă, educația națională și ed. practică utilitaristă. (Vezi materialul Directiva generală Nr. 1, pag. 74—95).

Indicații practice. În unitate să fie în totdeauna ordine și disciplină. Șeful să fie cu autoritate. Ura trebuie exclusă, camaraderia și frăția, dragostea și înțelegerea trebuiesc cultivate în gradul cel mai mare, prin orice mijloace, jocuri sau cântece cari nu vor lipsi și cari trebuiesc să ocupe o jumătate din program.

Dacă necesitatea fiziologică de a se mișca și de a schimba des ocupațiunile, de a se deda la experiențe și încercări noi, ne dovedește că, spiritul lor este veșnic activ și lacom după învățătură, trebuie neapărat să folosim aceste calități la maximum, condiționat de a ne coborî de pe catedră, acțio-

nând în lumea lor, nu de ai ridica pe ei la înălțimea catedrei noastre, urâtă de copii.

Prin Straja Țării școala oficială primește un ajutor dinamic, școala este repusă în drepturile ei firești, prin ea făcându-ne educația și îndrumarea întregului tineret românesc dela 7-18 ani.

Sănătate!

Morții noștri...

I.

La 12 August 1936 a fost condus la lăcașul de veci, tânărul și vrednicul învățător-director al Școlii primare de stat din Săliște C. Sava. La înmormântare au participat membrii Corpului didactic din Sibiu și din județul Sibiu, în frunte cu dl Inspector general școlar Petre R. Petrescu și cu dl Revizor școlar Ioan Dragomir.

Prohodul s'a făcut în biserica din centru. După terminarea serviciului divin a elogiat munca depusă de acest apostol al neamului, **dnii** Protopop al Săliștei Dr. D. Borcea, Inspector general școlar Petre R. Petrescu, Revizor școlar Ioan Dragomir, în numele școlii, Ioan Ciolan, învățător și deputat, în numele Asociației învățătorilor, Inv. dir. N. Simian din Vale, în numele Cercului cultural al Săliștei, Inv. Ioan Soră din Săliște în numele Corpului didactic din Săliște, Prof. Al. Iosof, în numele intelectualilor din Săliște.

Cules de o nemiloasă boală dintre noi, C. Sava lasă unanime regrete în cercul de prieteni, cunoscuți și colegi, cari îl stimau și iubeau. Cât de apreciată i-a fost munca, se poate vedea și din următorul cuvânt ce ni s'a trimis spre publicare:

„Cuvânt nerostit la marginea groapei“ decedatului inv. dir. Const Sava, din Săliște la 12 August 1936, de *I. Peligrad, inv. Săliște.*

Intristați și jalnici ascultători!

E pentru sufletul meu o ciudată mâhnire de a veni să stau de vorbă, dragă coleg.

Nu pot să mă gândesc decât cu o puternică emoție la viața aceasta. Și mă întreb? Ce e viața aceasta decât umbră și

vis. Ce e fericirea pământească — dacă nu vremelnică ademenire a câtorva clipe. Și aceasta ne-o spune Constantin Sava care a plecat dintre cei vii în lumea uitării eterne. Acolo unde nu se cunosc dureri și întreg cuprinsul firii e înlănțuit de azurul sănătății și suflu D-zeiesc.

În ziua de 10 August a plecat pentru totdeauna dintre noi Constantin Sava. În lumea morților, în împărăția eternelor fericiri, acolo e acum sufletul lui C. Sava și poate în seninătatea înălțimii, unde abea se ridică mintea omenească, îl așteaptă, locul, așezat într'un crâng de trandafiri cu petale albe nevinovate, așa cum era ființa lui.

Și când te gândești că avea dreptul la viață prin tinereța sa, avea dreptul să-și crească copiii și să-i îndrumeze pe calea binelui și a adevărului a plecat dintre ai lui, a plecat dintre elevii pe care îi avea îndreptățit spre educare și a plecat și dintre colegii lui, — căci moartea a fost nemiloasă.

Constantin Sava s'a născut în timpuri de lupte grele și emoții violente pentru viața românească. În timpul când neamul nostru nu avea prea mult dreptul la viață. Crescut într'o familie de dascăl, a simțit și a văzut că stăpânirea nu îngăduie poporului român o emancipare, infiltrată fiind ideea și de părintele său, a crezut, ca util poporului român se poate face mai mult, îmbrățișând cariera de dascăl și de aceea buzele lui i-au rostit cuvintele: „Eu vreau să fiu dascăl de copii“.

Ca prin ei să contribuie la regenerarea și emanciparea românilor ardeleni de sub îndoitul jug al sclăviei politice și al celei intelectuale. Dar pentru atingerea acestui scop, a trebuit să se pregătească. După ce face

școala satului și termină studiile gimnaziului de Stat din Sibiu, trece după aceea și întră în cea mai veche școală românească tot din Sibiu, focarul românismului și izvorul nesecat al culturii românești, în Seminarul Andreian, secția pedagogică, pentru a se pregăti pentru cariera de învățător, căci pentru aceasta îl atrăgea și viața.

Termină cursurile pedagogice cu viziunea clară a momentelor prin care avea să treacă viața românească din toate provinciile românești subjugate.

Nu face parte din generația de luptători, cari au luptat pentru drepturile poporului român și pentru scoaterea lui din robia milenară, ci face parte din aceia generație, care a pus umărul pentru consolidarea statului român, muncind cu râvnă pentru întărirea Statului, făcând operă națională.

În această carieră a muncit timp de 17 ani, fără odihnă. A voit să fie dascăl, dar tocmai această carieră l'a răpus de timpuriu. Dascălul este o lumină care luminând se mistuie pe sine — așa s'a întâmplat și cu Const. Sava, luminând s'a mistuit pe sine.

Const. Sava a fost unul dintre acei dascăli, cari a muncit din zorii dimineții și până noaptea târziu, luptând pentru luminarea poporului și pentru luminarea tineretului, cari i-au fost încredințați spre educare.

Dascăl ales și priceput, el a crescut în spiritul blând al buneicuvințe, al dragostei de neam și lege, câteva generații cari nu vor uita desigur niciodată personalitatea lui.

În clasă a apreciat pe copilul sfiicios, speriat de mediul nou. Învățătura a împărțit-o elevilor într'o atmosferă de caldă revărsare a unui suflet plin de iubire.

În domeniul social răposatul încă s'a manifestat ținând conferințe prin cari a căutat să idealizeze trecutul de vitejie al neamului și zăgrăvind în culorile cele mai vii frumusețile pământului românesc. N'a înțeles ca activitatea sa să rămână numai în cei patru pereți ai clasei și a activat mult, căutând a ridica neamul rămas în urmă de pe urma stăpânirii vitrege.

A muncit mult. Munca lui nu se va putea aprecia după vrednicie, decât citind cuvîn-

tele istoricului francez Michelet „Nu admir atât pe acei eroi cari într'o zi fac fapte mari, ci admir pe acela care este un adevărat erou pentru mine, care de dimineața până seara își face în conștiință datoria“. El și-a făcut-o. Secerișul muncii sale n'a apucat să-l vadă, căci școala și învățătura ei nu-și poate arăta imediat roadele ei, iar moartea nemiloasă l'a răpit prea de timpuriu nelăsându-l a se bucura de roadele muncii sale. Prin stingerea lui prea matură învățământul și școala românească perde o forță, perde un educator.

Filozoful Conta spunea: „a educa este mai greu, decât a studia, de aceea sunt puțini educatori din mulțimea de învățați“. Const. Sava a fost un educator.

Colegule Sava!

Când toate în natură poartă haina veselă și frumoasă a verii, tu lași o tânără soție îndurerată îmbrăcată în haina neagră a văduviei. Când toată natura își scaldă fața în razele dătătoare de viață, tu lași soția să-și scalde fața în lacrimile durerii, privind la chipul veșted al soțului său iubit, când copilașii aleargă sburdalnic și veseli pe câmpii, tu lași doi copii minori fără știința de-a ști ce se petrece în jurul lor. Nu ți-a fost milă să-i lași, nu ai putut înfrunta moartea cu tinerețea ta. — sau ea a fost mai tare — se vede că da.

Mângâie-te jalnică soție, D-zeu să te întărească, căci de azi încolo trebuie a-ți îndeplini pe lângă obligațiile de mamă și pe cele de tată, dar să-ți grăim durerii tale, după cuvintele poetului Doamnă!

De când te sbuciumi, tu te stângi
Și inima din noi o frângi
Ne doare c'a fost scris așa,
Ne dori mai rău cu jalea ta:
De-aceea, Doamnă, te-am ruga
Să nu mai plângi.

Și acum: de ce am duce mai departe povestirea crudă.

Rămas bun prietene. Cum stăm acum la marginea groapei tale, noi colegii tăi, — nu suntem cuprinși numai de amărăciunea ce lasă în urmă zădărnicia luptei omenești, ci cumpănind soartea ta, ne coborim cu mințea în noi înșine și simțim în aceste

clipe, că se așează în pământ ceva din sbuciumul nostru. Cădem pe rând în lupta vieții și te vom urma odată, cufundându-ne și noi în neființă. Am dori ca și la sicriul nostru să se simtă jalea pe care o avem toți câți suntem adunați acum, când te pierdem.

Profund îndurerați, alături de familia ta, rămasă în sbuciumul unor vremi grele, cari ne stăpânesc pe toți, deplângem și vărsăm lacrimi sincere la groapa ta, toți colegii tăi.

Noi colegii tăi, în acest moment, îndreptăm gândul către Atotputernicul D-zeu și cu inima sfârșită de durere, dar plină de credință îl rugăm:

Doamne al puterilor, care ai orânduit să chemi la Tine pe cei cari i-a zidit înțelepciunea și mărirea Ta, odihnește în raiul fericirii sufletul lui C. Sava, Românul vrednic și creștinul adevărat, care în viață a luptat pentru binele semenilor săi, — primește-l ca pe un vrednic și ales fiu al Tău. Iar noi cei de față cu simțăminte de adâncă pietate și recunoștință ne plecăm astăzi înaintea memoriei lui și rugăciuni făcând către Tatăl ceresc să-i zicem:

„Cu dreptii odihnește Doamne pe robul Tău“ Amin!

II.

Încă nu s'au recit osemintele celui care a fost C. Sava și clopoțele vestitoare de moarte

ne-a anunțat trecerea din viața pământească a altui coleg, învățătorul-director în pensiune Ioan Știrban din Topârcea.

La înmormântarea din 7 Septembrie 1936, au luat parte membrii Corpului didactic din orașul Sibiu și din cercul cultural al Săliștei.

Slujba religioasă a fost făcută de un sobor de 5 preoți în frunte cu dl Protopop al Săliștei Dr. D. Borcea, iar răspunsurile au fost date de corul învățătorilor.

După o necurmată muncă de 36 ani în ogorul neamului, când să-și culeagă rodul ostenelelor, moartea îl trece pe alt tărâm, al odihnei, la odihna de veci.

Dl Protopop Dr. Borcea al Săliștei în numele bisericii, dl I. Dragomir revizor școlar în numele învățătorilor și al despărțământului Sibiu al Astei, dl I. Peligrad, în numele învățătorilor din cercul cultural Săliște, dl director Vecerdea în numele școlii din Topârcea, dl notar al comunei în numele locuitorilor și preotul Ilea au rostit cuvinte de postumă recunoștință aceluia, care nici când nu și-a precupețit munca și sfatul înțelept dat locuitorilor, cărora, soartea, dascăl și luminător l'a sortit.

Fie-i amintirea vie între noi.

Cronicar.

Congresele noastre.

Pe cum tuturora le este cunoscut, în zilele de 16, 17 August c. s'a ținut în Tg. Mureș Congresul regional al învățătorilor din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș sub președinția dlui I. Ciolan, inv. deputat de Sibiu.

Debaterea rapoartelor stabilite de către Comitetul Central al Asociației și anume:

1. Rolul civic al învățătorului, raportor N. Cristea, Arad;
2. Salarizarea corpului didactic primar, raportor V. Marcu, Tg. Mureș;
3. Intreținerea materială a școlii primare, raportor C. Tomozeiu, Ciuc;
4. Raportul dintre Asociația Generală a Învățătorilor și celelalte asociații de funcționari publici, raportor Petre Olariu, Sibiu și
5. Expunerea asupra problemei acordării gradației militare și socotirii la pensie a

anilor efectivi serviți în învățământ, raportor I. N. Ciolan, au fost profund judecate, cântărite și debătute.

Congresul a fost onorat cu prezența dlui Ministru Dr. Angelescu, care a declarat și a convins pe învățători, că dela Haret încoace a fost singurul ministru, care s'a identificat cu aspirațiile învățătorilor.

Adunarea generală prin raportori și cenzorii săi, încă a dovedit buna chiverniseală a averii Asociației, pe cum și solidaritatea existentă între învățători, fără de care Asociația n'ar putea activa atât de viguros.

Noul comitet ales pe timp de trei ani a fost combinat din reprezentanții fiecărei regiuni pentru a se putea încheia o conducere omogenă, care să-și poată face pe de-

plin datorია. Ca președinte a fost ales tot energicul om dl I. N. Ciolan.

A doua manifestare grandioasă a învățătorilor a fost Congresul general ținut în zilele de 6, 7 și 8 August 1936 în capitala Bucovinei, în Cernăuți.

Dacă spațiul măsurat al revistei ar putea permite o vorbă mai lungă, ar trebui să-i umplem coloanele numai cu impresiile culese dela acel Congres, care a dat cosmopolitului oraș un mai pronunțat aspect de viață românească. Cei peste două mii de învățători adunați în sobor cultural național, purtând nu numai la butonieră semnul simțimentelor naționale, ci mai ales în suflele au dat răspunsul convenit tuturor, cari stau buimăciți la răspântia drumurilor.

Au fost prezenți la acest Congres: Dnii Dr. Angelescu, ministrul instrucțiunii, Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul” și președintele general al Ligii Antirevizioniste, Dr. Marmeliuc, primarul municipiului Cernăuți, Gh. Vântu, prefectul județului, P. Ghițescu, directorul general al învățământului primar, Generalul Manolescu, directorul O. E. T. R-ului, Nisipeanu, președ. Asociației profesorilor secundari, președintele Asociației clerului Partenie, Generalul Dumitrașcu reprezentând armata, Em. Buré, directorul ziarului francez „L'ordre” din Paris cu dna, precum și toți reprezentanții clerului, învățământului și ai școalelor din Bucovina. Prin telegrame și scrisori și-au arătat simpatia o mulțime de bărbați de seamă.

Cuvântările dnilor D. V. Toni, D-rului Angelescu, Stelian Popescu, general Manolescu, Dr. Puiu în numele mitropolitului, Nandras, Nisipeanu, Stancu Brădișteanu, Partenie și a studentului Posteuca n'au mai fost cuvinte protocolare, ci mărturisiri spontane de admirație și felicitare pentru tagma dascălească, care deși neîndreptățită, uneori desconsiderată, hulită și neînțeleasă de către unii, în timpuri de tulburătoare nestatornicie, de hidos materialism, ea a știut alege drumul cel drept, cel adevărat, stând peatră de hotar întru apărarea sufletului românesc.

„Lor, vredniciei românești, le adresez un salut camaraderesc și un indemn la muncă aprigă” se încheia telegrama dlui Pamfil Șeicaru.

Subiectele asupra cărora s'a desbătut au fost aceleași dela congresul regional, cu deosebirea, că ele au fost și mai aprofundate. După desbaterile generale, fiecare raport a trecut prin sita cristalizatoare a comisiilor, cari după îndelungată chibzuire, au ridicat la rangul de deziderat o mulțime de lipsuri și nedreptăți. Numai cine a luat parte la

acest congres a putut constata, cât de necesară ne e strângerea rândurilor și cât rău fac aceia, cari din ură personală, reavoință, neînțelegere stau departe de marea familie a asociației.

Cu tot spațiul restrâns dăm mai jos hotărârile congresului la: Nevoile materiale ale școalei primare:

Modificarea legii din 1920.

Din cercetarea dezideratelor tuturor Asociațiilor județene, Asociația generală a reținut următoarele completări și modificări, cari urmează a fi făcute decretului amintit:

a) *La venituri:*

1. Cota de 14 la sută să fie mărită la 20 la sută și socotită la totalul veniturilor comunale ordinare și extraordinare, islaz etc., fiind folosită numai pentru satisfacerea nevoilor obișnuite ale școalelor. Cota să fie socotită la încasările anului precedent;
2. Cota dela cârciumi să fie ridicată la jumătate;
3. Să se impună o cotă de minimum de unu la sută beneficiul net al întreprinderilor industriale, petrolifere și comerciale;
4. Să se împrietărească toate școlile cu teren de cultură;
5. Să se institue un timbru cultural, după modelul celui de aviație;
6. Actele de gestiune, cât și manifestările date de comitetele școlare pentru strângere de fonduri să fie respectiv scutite de taxe de timbru și înregistrare și pe spectacole;
7. Cota comunelor urbane către comitetele școlare să fie de 15 la sută. Idem a județelor către comitetele școlare, județene, taxa socotită la toate veniturile;
8. Contribuția comitetelor rurale către cel județean să fie proporțională cu veniturile fiecărui comitet, fiind fixată normal la adunările generale între 5—15 la sută.

Această contribuție să fie socotită la încasările anului precedent, iar nu la prevederi ca până azi;

9. Cota de 20 la sută dela comunele rurale se va vărsa comitetului școlar județean, care o va ordona comitetelor școlare rurale respective.

Comitetele școlare vor repartiza această cotă în raport cu numărul sălilor de clasă;

10. Să se suprima art. 186 din legea de organizare a ministerului, privitor la contribuția către Casa școalelor și școalelor minoritare;
11. Din orice donațiuni făcute către instituții și persoane să se aloce comitetului școlar o cotă de 1 la sută.

Propuneri pentru compunerea comitetelor școlare.

1. Fiecare școală rurală să-și aibă comitetul său, ca și cele secundare;
2. Președin-

tele să fie directorul școlii de drept; secretarul să fie un învățător ales de colegi și cassier perceptorul fiscal; 3. La comitetul școlar județean să fie președinte un învățător, detașat dela post. Intre membrii de drept să fie și președintele Asociației județene; 4. Convocările adunării generale să fie făcute și prezidate de către președinții comitetelor școlare, iar nu de către primari; 5. Personalul administrativ al comitetului școlar județean să fie format de învățători pensionari sau șomeri, sau chiar detașați; 6. Statul să acorde anual câte o subvenție, prin Casa școlilor comitetului școlar județean, pentru ajutorarea comitetelor sărace.

Hotărâri pentru o mai justă salarizare.

1. Salariul inițial al învățătorilor să fie de 3000 lei lunar; 2. Cerem înaintarea automată în grade și gradații, după îndeplinirea condițiilor legale (examene și stadiu), cu plata salariului respectiv la începerea anului bugetar; 3. Cerem respectarea art. 118 și 210 referitoare la membrii comisiunilor examinatoare; 4. Cerem întreaga aplicare a legii de armonizare și numai după aplicarea ei, aplicarea curbilor; 5. Cerem ca gradația de merit dela art. 141 să fie transformată în a șasea gradație după 30 de ani de serviciu; 6. Cerem cu toată hotărârea respectarea art. 158 (pentru învățătorii ce servesc în localitățile cu populație minoritară); 7. Cerem ca meșterii să fie scoși din bugetul ministerului instrucțiunii, atâta vreme cât ei nu corespund art. 122 din lege; 8. Cerem eliminarea alin. 6 din punctul 5 al art. 138 și completarea alin. 5 cu următoarele cuvinte: „primesc leafa și gradația întreagă în timpul cât sunt bolnavi”; 9. Cerem ca fiii de învățători să fie scutiți de taxe la școlile secundare și superioare; 10. Cerem întâietatea primirii fiilor de învățători la școlile normale, întocmai cum o au și fiii ofițerilor la școlile militare; 11. Cerem gradația militară pentru toți învățătorii de origine etnică română din teritoriile alipite, cari au luat parte la războiu. De asemenea pentru elevii școlilor normale sau învățătorii de origine etnică română cari au luat parte la războiu; 12. Cerem gradația militară pentru învățătorii cari activează la premilitari cel puțin 2 ani; 13. Cerem ca sechestrile puse pe salarii să fie reduse dela o treime la o cincime din salariul de bază; 14. Cerem ca învățătoarelor lehuze să nu li se rețină din salariu pe timpul concediului de lehuzie; 15. Cerem ca posturile de directori să fie publicate vacante

(cele ce devin vacante), iar numirile să se facă conform art. 70 (gradul cel mai înalt) și 124 c. d. e. având stabilitate și inamovibilitate; 16. Cerem aceleași salarii la sat ca și la oraș; 17. Cerem modificarea art. 98, referitor la anii de serviciu pentru pensie a învățătorilor confesionali; 18. Cerem 75 la sută reducere pe c. f. r. pentru învățătorii premilitari și familiile lor; 19. Cerem ca după 15—20 ani de serviciu, lotul de pământ acordat învățătorilor din Dobrogea să rămână proprietatea lor; 20. Cerem ca învățătorilor secretari la revizorate să li se mărească leafa prin gradație; 21. Cerem pentru învățătorii premilitari concentrați un salariu corespunzător gradului; 22. Cerem ca terenul școlar să fie arendat învățătorului cu preț redus; 23. Protestăm în contra taxelor impuse ilegal candidaților la definitivat afară de cele de rechizite; 24. Cerem eliminarea mediilor de 7 și 7.50 din art. 118 și 119 și pretindem ca nota de trecere să fie valabilă și pentru aceste examene (definitivat și înaintare).

Apărarea drepturilor politice.

Comisiunea însărcinată să dea formă definitivă hotărârilor referitoare la participarea învățătorului la viața publică, a redactat următoarea

MOTIUNE.

„Învățătorimea română, întrunită în congres anual la Cernăuți, se pronunță cu hotărâre, în marginea principiilor egalitare ale constituției, pentru participarea activă la viața publică a statului și pentru îndrumarea civică a maselor. Cu acest prilej, ea respinge și înfierăză însinuirile unor cercuri de interese, cari încearcă să-i pună în răspundere demagogie electorală, atotstăpânitoare în zilele noastre.

Dându-și seama de precipitățile ideologice ale timpului, antagoniste până la exterminare și expansiune până la ultima expresie a violenței, consideră că poporul român nu poate fi teren adoptiv pentru norme de traiu importate, ci trebuie să-și urmeze calea dezvoltării firești, potrivit cu structura sa psihologică și cu mediul său geografic.

În aceasta ordine de idei, învățătorimea română va fi organul de interpretare a aspirațiilor populare, calitate pe care i-o crează afinitățile sale apropiate cu masele sătești și va milita pentru un naționalism constructiv. Instituțiile și practicile democratice îi vor fi, de asemenea, obiect de necurmată și conștientă propagare, ele fiind singurele în măsură a preveni erupțiunile

primejdioase, rezultat psihologic al nemulțumirilor îndelung refulate.

Pentru acest crez, național și democratic, învățătorimea va lucra solidară, folosind căile ce i le pun la dispoziție legile țării. În școală, în instituția străjerismului și a premilităriei, în căminul cultural și în operația de tot felul, învățătorul va lumina conștiința cetățenească a masselor, prin obiectiva decernare a drepturilor și datorită fiecăruia. În domeniul politic, încadrându-se satului sau depășindu-l, el înțelege să rămână la idealul statorniciei și a sincerității convingerilor, precum și la acela de demnitate personală în conduită. Politica de principii e singura care se potrivește cu rolul său în stat.

În concordanță cu acestea și cu un obiectiv pentru apropiata soluționare, învățătorimea cere să i se redea, prin modificarea art. 11 din legea administrativă, dreptul de eligibilitate pentru consiliile comunale și județene, să se abroge toate celelalte dispozițiuni ale legii administrative, cari ating drepturile politice ale învățătorului și să i se creieze astfel posibilități legale de muncă și de înrăurire civică a satelor".

Inchiderea congresului s'a făcut într'o insuflețitoare manifestație de bucurie și mândrie dăscălească. S'a hotărât ca congresul anului 1937 să se țină la granița de Vest a țării, în Oradea.

Petrol.

Foldor și literatură populară

Cântece populare.

1. Câte păsărele 'n codru.

Câte păsărele 'n codru
Toate cântă la un modru,
Toate-mi cină și s'alină
Numai eu n'am ce cina
Nici unde mă alina.
C'am pus cuibu' lâng'un drum
Sub o tufă de alun,
Câți drumeți pe drum treceau
Cuibu' mi-l sburătăreau,
Eu tare m'am supărat
Și cuibu' mi l-am mutat
Oblu 'n vârful muntelui
Sub cetina bradului
In bătaia vântului.

2. Doină.

Lume, lume și iar lume
Arzâte-ar focul de lume.
De-ar fi lumea de hârtie
Aș aprinde-o 'ntr'o mănie.
Dară lumea-i stan de piatră
Nu s'aprinde niciodată.
Tuturor l-i lumea dragă
Mie mi cerneală neagră.
Așa-i lumea cum o vezi
Intr'ânsa să nu te 'ncrezi.
Când gândești ca să trăești
Atuncia te necăjești.
Când gândești să scapi de-un rău
Vine altul și mai greu.

Din colecția:
I. Albescu.

Știri și informațiuni

Cărți bune pentru copii și tineret.

A apărut: „Lică, Furnică-Impărat”

După a 14-a ediție italiană a vestitei cărți „Ciondolino” în traducerea dlor: Teodor Iacobescu și Alexiu David, învățători.

Boğata literatură pentru copii, a Italiei de azi, după vestitele și apreciatele opere: „Cuore” și „Tândărică” ne dă azi, în traducere, o a treia capodoperă a genului mai sus amintit, care poate le și încrețe în multe privințe pe cele 2 anterioare. Este podoaba literaturii pentru copii:

„Lică, Furnică-Impărat”, măiastra povestire despre un copil cam lenș și neascultător, prefăcut, din această cauză, în furnică-impărat, cu toate peripețiile lui minunate și rătăcirea lui printre harnicile albine, furnici, bondari și întreagă lumea de insecte, în dorința nesfârșită de a ajunge să-și mai poată vedea odată mama,

Intr'o formă plăcută, captivantă și ușoară se descrie științific și cu mult haz minunata viață a minusculei lumi de viețuitoare, ca și viața lor plină de miracol, de sânguință și energie fără seamăn.

Pusă în mâna copiilor, această carte este cel mai fericit dar și talisman ce putem da copiilor noștri căci distrează și educă, deșteaptă setea de observare științifică, încântă sufletul, inzestrându-l cu preocupări nobile.

„Lică, Furnică-Impărat” e o adevărată binefacere și binecuvântare pusă în slujba celei mai nobile creșteri și preocupări frumoase.

Se recomandă cu deosebire elevilor de școli primare și secundare — curs inferior.

Cu sacrificii foarte mari, obținând dreptul de traducere și împodobind volumul cu admirabile desene, Editura: „Librăriei Academice”, București, Calea Victoriei 32, a făcut acest dar minunat copiilor români.

Cartea care figurează între operele recomandate de Biroul Internațional de Educație spre a fi tradus pentru toți copiii din lume, în versiunea românească s'a pus în vânzare la 15 Mai 1936. De vânzare la toate librăriile din țară, prețul 55 Lei.

Despărțire colegială.

Vineri seara, 11 Sept. c., colegii din municipiul Sibiu cu reprezentanți ai colegilor din județ, pe cum și o seamă de prieteni și stimători s'au strâns la o agapă de sărbătorească despărțire de către Doamna Maria Petrescu, soția dlui Insp. general P. R. Petrescu, directoarea școalei primare de fete „Regina Maria”, din Sibiu, care după o muncă pilduitoare și o convețuire de sinceră colegialitate de peste 13 ani în orașul nostru, se desparte de noi, trecând cu serviciul la București.

Revista „Luceafărul” își indeplinește o plăcută datorie, când din acest prilej își exprimă admirația sa pentru munca titanică ce a desvoltat, pe cum și pentru înțeleapta conducere, ridicând vaza școalei ce a condus și cu ea și prestigiul învățătorimii din acest municipiu.

Ii dorim sănătate, putere și vigoare de muncă în noul său post.

„Luceafărul”.

Conferință didactică.

Vineri 11 Septembrie c., s'a ținut în Aula Academiei teologice sub conducerea Dnilor Petre R. Petrescu, Inspector general și Ioan Dragomir, Revizor al județului Sibiu, o conferință didactică cu învățătorii din județ.

S'a discutat și s'au dat îndrumări și sfaturi referitoare la recensământ, statistici, starea materială a școalei primare, starea învățământului, frecvența școlară, promovări, absențe, cercuri culturale, muzee, expoziția de lucru manual, programa analitică etc. etc., toate cu scopul bine determinat de-a ajuta și promova învățământul românesc din județ.

Pe lângă conducătorii de mai sus amintiți au mai ținut să dea indemnuri de patriotism auditorului și Dnii M. Bibu, inspector școlar, Dăncilă, protopop-colonel, Regman, prefect și alții.

Învățătorii din județul Sibiu au dat dovadă, că înțeleg chemarea vremii și știu care e drumul, ce trebuie urmat în aceste zile, prevestitoare de mari și grele furtuni.

Păcat, că din timpul acestor parlamente dăscălești se răpește prea mult cu introducerile așa, că rămâne vreme scurtă pentru aprofundarea problemelor ce ne interesează.

Și mai păcat, că spațiul nu ne-a permis — revista fiind aproape terminată, — să putem da un mai amplu raport despre tot ce s'a discutat, dar mai cu seamă despre ceace s'a simțit când vorbitorii recunoșteau ținuta patriotică și muncitoare a învățătorilor sibiieni.

Astfel de conferințe îndrumătoare n'ar strica să se țină cât mai des.

Numărul mare al participanților a dovedit-o.

Cronicar.

Poșta Redacției.

Dlui Prof. L. B. Cum vedeți, pagina elevilor a rămas afară, nu din vina noastră, ci din cauza întârzierii materialului. Când ne-a sosit, materialul era sortat pentru publicare. Pe unde v'ați petrecut vacanța? Luceafărul vă așteaptă, să-i comunicați impresiile și vă roagă să nu-l uitați!

Dlui A. Calculator. Asemenea sunteți stăruitor rușăgi de către „Luceafărul”, să nu-l dați uitării.

Sperăm, că și din casa nouă în care v'ați mutat, să ne rămâneț același vechiu și apreciat colaborator.

Dlui Gh. R... Ce să facem cu a doua Resemnare? Ceace s'a rătăcit, s'a aflat. D-ta ai putea să ne dai și lucrări de conținut mai optimist. Poeziile vin la rând.

Dlui D. R. în S... Lucrarea D-tale „Pedagogia activistă” încă n'a trecut pe sub ochii redacției. Cum în totdeauna ne-ai dat lucrări bune și serioase, sperăm că și asta te va situa la loc de frunte. Te rugăm însă de nițică răbdare... Știți, ca la moară, să vie, rândul tuturora.

M. S. în J. Cele trimise vor urma pe rând. Mulțămiri.

Dlui O. S. în M. Nu te supăra, dar „Buzduganul” va rămâne pe masa redacției, — pe care n'o avem, — până la vara viitoare, când o să-i dăm drumul în lume. Sănătate!

Colaboratori:

I. Simionescu, Gh. Preda, Z. Sandu, Petre R. Petrescu, Lucian Bologa, Al. Dima, Gh. Maior, Dr. Nicolae D., P. N. Apolzan, I. Delu, I. Dragomir, I. Dopp, Mina Grădinaru, S. Florea, M. Faur, St. Potcoavă, Pavel Popescu, I. Tatu, N. Bunescu, D. Tipuriță, D. Guranu, N. C. Verzesu, S. Dragoman, A. Calculator.

Comitetul de conducere al revistei:

I. N. Ciolan, Petru Olariu, Miron Bibu, Nicolae Martin, I. Tănase, S. Banciu, S. Dragoman, N. Hanzu.

Comitetul Asociației:

I. N. Ciolan, președinte; Petru Olariu, v.-președinte; Miron Bibu, secretar; Ioan Tănase, casier; Maria Petrescu, Nicolae Iordan, S. Dragoman, Nicolae Martin, Bogdan Ene.

Comisia cenzorilor:

N. Verzesu, Șt. Cornea, N. Boiceanu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Abonamente:

Pentru învățători, preoți, notari, primari, studenți
și săteni pe timp de un an se plătește suma de Lei 150.—
Pentru comitetele școlare, primării, oficii paro-
hiale, bănci populare și cooperative pe un an „ 250.—
Abonamente de onoare pe un an „ 500.—

Abonamentele se pot face în orice
timp al anului, trimițându-se fiecărui
nou abonat, revista pe anul întreg.

Costul abonamentului se va trimite înainte la adresa:
Administrația revistei „LUCEAFĂRUL“, str. Gh. Lazăr 21, Sibiu.

Numărul viitor apare în Octombrie 1936.

Sumarul:

Literatură — Artă.

Ingerul (poezie)	<i>Emil Giurca</i>
O noapte 'n spital	<i>I. T.</i>
Resemnare (proză)	<i>G. Răduțiu</i>
Ciobănașul (poezie)	<i>Nicolae D. Marin</i>

Invățământ — Educație.

Școala activă și morala ei	<i>Nic. Nicoară-Dobârceanu</i>
----------------------------	-----------	--------------------------------

Viața culturală și națională a satului.

Programe și metode în străjerie	<i>Aurel Heljiu</i>
Morții noștri	<i>Cronicar</i>
Congresele noastre	* * *

Folclor și literatură populară.

Cântece populare	Din colecția <i>Albescu</i>
------------------	-----------	-----------------------------

Știri și informațiuni.

Cărți bune pentru copii și tineret	* * *
------------------------------------	-----------	-------

Informațiuni. Poșta Redacției.